

Автобіографія.

Моє прізвище, ім'я по батькові: Сіваченко Григорій Владиславович.

Місце мого народження: місто Нижній Тагіл, Свердловської області, Росія.

Дата народження . Народився я у сім'ї робочого та лікаря.

Батько мав щастя поступити до Свердловського Політехнічного Інституту у 1953 році (у цьому році мешканцям сіл дозволили поступати до Вишів без паспорта та військового квитка), який закінчив у 1958 році. Після закінчення Вишу батько працював на робочій точці у плавильному цеху Урал Вагон Заводу, місто Нижній Тагіл, Свердловської області, Росія. Помер батько 22.VI.1991 року, Похований на місцевому цвинтарі селища міського типу Побузьке, Кіровоградської області, Голованівського району, Україна.

Моя мати, уроджена Асанова Ніна Михайлівна, походить із родини вчителів, інженерів та офіцерів, була народжена у місті Ірбіт, Свердловська область, Росія, 02.VIII.1934 року. Закінчила Свердловський Медичний Інститут у 1958 році, працювала у медичному училищі та у міській лікарні міста Нижній Тагіл. Тоді працювала у Побузькій міській лікарні.

У 2001 році моя мати переїхала до моєї рідної сестри у станицю Курганинськ, Краснодарського краю, Росія, де мешкає разом із моєю рідною сестрою Риндіною Ольгою Владиславовною, уродженою Сіваченко.

Моя рідна сестра, уроджена Сіваченко Ольга Владиславівна, закінчила Побузьку середню школу, а тоді Харківський Державний університет імені Каразіна у 1989 році і вийшла заміж за Риндіна Євгена Анатолійовича, який вчився із нею у одній групі, 09.IX.1989 року, та у 1998 році переїхала до нього за адресою його мешкання. До цього моменту їхня родина проживала у селищі міського типу Побузьке, Кіровоградська область, Голованівський район, Україна.

Моя рідна сестра викладає біологію у середній школі, має звання Заслуженого Вчителя Кубані.

У квітні 1972 року батько перевіз нашу сім'ю до селища міського типу Побузьке, Кіровоградської області, Голованівського району, Україна, де будувався металургійний завод, на якому він мав кар'єрний ріст до посади головного енергетика.

Моя жінка Сіваченко (Іконописцева) Інеса Геннадіївна, закінчила Харківський Державний Університет імені Каразіна у 1989 році, працювала вчителем біології у середній школі, сьогодні працює, у Харківській Академії Безперервної Освіти, методистом.

Маю двох рідних дочок і трьох онуків.

У 1983 році я закінчив Побузьку середню школу і поступив до Харківського Політехнічного інституту, який закінчив у 1989 році. Із шести років, постійно займався спортом.

Вчився добре, у 1986 році запропонував метод числового вирішення системи нелінійних диференціальних рівнянь під час моделювання нестационарних процесів теплопроводності та теплопередачі у задачах математичного моделювання теплових процесів тепло-масо обміну. Став автором 132 публікації у іноземних журналах. Під час навчання у інституті продовжував постійно займатися спортом.

Із 1989 року я працював на різних посадах проектного інституту.

У 1996 році я закінчив аспірантуру Харківського Політехнічного Університету. Під час навчання у аспірантурі та два роки поспіль, викладав спеціальні предмети, у шести вишах міста Харків.

Із 1997 року відкрив свою справу, почав займатися підприємницькою діяльністю.

У лютому 2014 року мені пощастило приєднатися до руху опору у Харкові і почати тісно співпрацювати з прогресивною громадкістю у справі недопущення у Харкові Донецького та Луганського сценарію розвитку подій.

Із червня 2014 року мені пощастило відвідувати «Айдар», бійцем якого мене було зараховано у липні 2014 року. Офіційно із 29.VIII.2014 року мене було зараховано у штатний розклад ВЧ пп В0624 на посаду зам командира роти.

Під час боїв на Бахмуцькій трасі біля блокпостів 32, 31, 29, 25 моєї групі довелося виконувати різноманітну роботу від розвідки, інженерної справи, до прикриття тилів ЗСУ та постачання на оточені блокпости зброї, набоїв, їжі, води, ПММ, акумуляторів, спеціальних приладів. Разом із капітаном Мордовцем Олегом, позивний «Бродяга», 15.X.2014 року, вивів із оточення біля села Сміливе, 32-й блокпост бахмутської траси, 14 солдат строкової службі, 24-ї бригади.

У жовтні 2014 року було створено Розвідувальну Диверсійну роту батальйону «Айдар», тоді вже ВЧ пп В2950, мною здійснювалося командування і розробка операцій цієї роти, мене було призначено на посаду зама командира названої роти із озброєння і надалі мною виконувались саме обов'язки командира.

Під час виконання чергового завдання у тилу ворога, 12.II.2015 мене було поранено у праву руку із переломами променевої кістки та кісток кистьового суглобу. Вже пораненим, виконавши завдання із знищення інструкторів розвідувальної школи ворога, самостійно вивів групу із захопленої території до своїх позицій. Втратив нігтьову фалангу та суглоб першого пальця правої руки. До лав батальйону повернувся 22.VI.2015 року, а вже 29.VI.2015 року мене було направлено на планову операцію по відновленню функцій вказівного пальцю правої руки. До лав батальйону я повернувся 09.IX.2015 року на єдину вільну офіцерську посаду командира групи бойової підготовки.

У вересні 2017 року мене було переведено на посаду помічника розвідки 57 омпбр, з присвоєнням військового звання капітан. Виконував обов'язки помічника начальника розвідки і начальника розвідки названої бригади.

Звільнено у запас у жовтні 2018 року.

Маю допуск до Державної таємниці. Придатний до військової служби, без обмежень.

Маю відзнаки та нагороди.

Орден Богдана Хмельницького III ступеня. Указ президента України № 897/2019 від «11» грудня 2019 року.

Відзнака Президента України:
«За участь в антитерористичній операції» від «17» лютого 2016 року Указ
Президента України № 53/2016

Медаль «Учасник АТО» від «05» липня 2015 року.

Нагрудний знак «За зразкову службу» Наказ Міністра оборони України № 382
від «29» квітня 2016 року.

Орден «Народний Герой України» Наказ № 31 від «30» листопада 2019 року.

місто Харків,
22.II.2020 року.

Капітан запасу
Григорій Владиславович Сіваченко.

Мотиваційний лист
Кандидата до Конкурсної комісії з відбору членів РГК
Сіваченка Григорія Владиславовича

Я, Сіваченко Григорій Владиславович, громадянин України, освіта вища, проживаю за адресою: місто Харків, пр. Науки, б. 66-а, кв. 9, учасник АТО, інвалід війни, маю Державні нагороди та Відзнаки, маю нагороди громадських організацій, член кількох Громадських Організацій, зокрема Громадської Організації «Народний Герой»,

Глибоко впевнений, що настав час припинити шахрайські дії під час обрання контролюючих органів Влади. Суспільний запит на чесні і прозорі стосунки Нації і Влади має бути виконаний. Всі члени суспільства мають бути рівними перед Законом України, ніхто крім Суду не має права назвати Громадянина – злочинцем.

Зроблю все, що від мене залежить, задля формування конструктивних пропозицій, контролю за додержанням Норм Законів України, забезпечення продуктивної роботи.

Влада має бути Народною.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Сіваченко'.

«22» лютого 2020 року

Г.В.Сіваченко